

[Statsministeren]

det er vældig svært med film, og det er vældig svært med TV, hvis ikke vi på disse områder sætter ganske stærkt ind for at sørge for, at danske programmer og danske film får en klar og meget markant placering, således at det danske sprog kan få den plads, det skal have, når landet skal overleve som en selvstændig nation.

Hr. Øllgaard kom ind på spørgsmålet om, at kommissionen ikke måtte være årsag til, at man udsatte initiativer fra regering og folketing. Den opfattelse er jeg ganske enkelt enig i. Der er muligheder for – lidt efter lidt, naturligvis – at tage medieopgaver op her i folketinget til debat, og muligvis også for lovgivningsinitiativer. Det er netop det, der ligger i muligheden for delbetænkninger fra kommissionens side.

Hr. Øllgaard sagde, at kommissionen bør være folkelig. Der var i udpegningen af de folk, som skal sidde i kommissionen, ligesom en tendens til, at den ikke var tilstrækkelig bred eller folkeligt repræsentativ. Jeg ved ikke, om hr. Øllgaard har ret i den opfattelse. Jeg har den opfattelse ved en gennemgang af dem, der skal være med i dette kommissionsarbejde, at den er særdeles bred, ikke blot i antal, men sandelig også i det, som medlemmerne repræsenterer. Jeg skal ikke gå ind på enkeltheder, men der er notorisk en meget, meget bred repræsentation. Den ville ikke være så bred, hvis vi snævert holdt os til f. eks. repræsentation fra dagbladene. Disse er jo efterhånden ret så dominerede af blade med et ganske bestemt politisk, skal vi sige i hvert fald udgangspunkt. Selv om der i den danske presse er en større åbenhed, end der har været nogen sinde tidligere, er det nu alligevel ikke så sundt, at det alene er dagbladene, der skulle dominere. Derfor har jeg søgt i sammensætningen af kommissionen at få en folkelig, om man vil, og en bred repræsentation. Det mener jeg netop er vigtigt.

Hr. Ninn-Hansen sagde, at folketinget ikke måtte være bundet af kommissionen. Det har jeg svaret på. Hr. Ninn-Hansen sagde også, at socialdemokratiet har taget for sig af retterne med hensyn til repræsentation i kommissionen. Ved en gennemgang af denne kommissions medlemmer – hvis ellers man i alle enkeltheder kunne granske deres politiske tilhørsforhold – er jeg langt fra sikker på, at der ville være en repræsentation, der svarer til den andel, som socialdemokratiet har

af vælgere her i landet. Jeg tror, der var andre partier, man i så fald ville konstatere var forholdsvis bedre repræsenteret. Selvfølgelig har jeg også taget det hensyn, men jeg mener ikke, det på nogen måde er urimeligt.

Det er rigtigt, at regeringen igennem repræsentation fra ministerierne er ganske stærkt repræsenteret, men det har en nøje sammenhæng med den kendsgerning, at medieproblemerne sorterer under mange forskellige ministerier, og det vil praktisk taget være umuligt at gennemføre et kommissionsarbejde, uden at de ministerier er repræsenteret i kommissionen.

Spørgsmålet om dagspressens muligheder for at udkomme er et spørgsmål, som drejer sig om arbejdsmarkedet. Jeg må nøjes med at sige ved denne lejlighed, at det nok er tvivlsomt, om kommissionen skal tage den opgave op. Jeg tror, man må sige, det er et spørgsmål, som må vurderes i arbejdsmarkedets regie. Men jeg gør lige opmærksom på, at vi ikke har konflikter i dagspressen som noget stadigt tilbagevendende. Der går ofte mange, mange år imellem, at der bliver konflikter på arbejdsmarkedet, og det sidste eksempel var en situation, som vi hverken kan eller kunne have lovgivet for. Det var en konflikt, der var i strid med de overenskomstmæssige regler i dette land, og den slags vil man næppe kunne undgå i fremtidens samfund, hverken på pressens område eller noget andet område. Det var altså ikke en situation, som vores lovgivning har lagt op til at man skulle have. Det var en situation, der stred imod de overenskomstmæssige aftaler. Det er en helt anden situation, der svarer til – eller i hvert fald i nogen grad svarer til – de situationer, der opstår i forhold til al lovgivning. Man har en lovgivning, men der er nogen, der overtræder den. Det er der ligesom ikke rigtig andet at gøre ved, end at man må anvende de strafferetlige regler, som findes på området.

Hr. Ninn-Hansen sagde, at de konservative vistnok ville føle sig som plankeværkstilskuere til denne kommissions arbejde. Jeg tror ikke, man behøver at opfatte sig selv på den måde. Jeg er derimod glad for, at hr. Ninn-Hansen sagde, at man fra konservativ side nøje vil følge kommissionens arbejde, derunder også delbetænkningerne. Så får vi forhåbentlig også på den baggrund i dette ting den nødvendige frugtbare debat om den